

Sian Gilbert

Zij was het

Vertaald door Hanneke van Soest

DE FONTEIN

Proloog

Robin

22 mei 2023

Alleen de bruid staat op me te wachten, en die zit onder het bloed.

Normaal gesproken staat aan het eind van een vakantie op dit eiland het hele gezelschap klaar met hun koffers, verbrand door de zon maar met een opgewekt humeur. Wanneer ik met mijn dekboot naar hen toe vaar, kijken ze vaak niet naar mij; nee, dan werpen ze een laatste blik op het eiland met zijn witte zandstranden, heldere water en palmbomen.

Het is een ideale ochtend om op zee te zijn. De zon schijnt warm op mijn rug en ik heb het getij mee. Maar door de bruid die op me staat te wachten, verandert alles.

Ik ben niet iemand die makkelijk van haar stuk te brengen is. Wanneer je een privé-eiland runt, ben je op alles voorbereid. Het eiland ligt een halfuurtje per speedboot van het vasteland vandaan, dus als er iets misgaat, ben ik er zo. Hoewel de gasten het eiland voor zichzelf hebben, laat ik ze niet hulpeloos achter. Er zijn vuurpijlen, een noodtelefoon en een goed uitgeruste EHBO-koffer.

Er zijn natuurlijk wel eerder noodgevallen geweest. Iemand wilde de klif beklimmen en brak zijn been. En er was een vrouw die volhield dat haar zwangerschap geen probleem zou zijn en meteen al de eerste nacht weeën kreeg. Ik dacht dat ik alles wel gehad had, maar dit slaat alles.

Als ik bij de pier aankom, kan ik nog net de motor afzetten voor de bruid komt aanrennen.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik, en het verbaast me hoe krachtig

mijn stem klinkt. ‘Is alles goed met de anderen? Moet ik een ambulance bellen?’

De bruid lijkt in shock. Ze heeft diepe sneeën in haar handen, maar ik vraag me af of die diep genoeg zijn om de toestand van haar dunne witte jurk te verklaren: de gehele voorkant is bezaaid met grote, donkere bloedvlekken. Eén kant van haar gezicht zit onder de krassen, en onder haar linkeroog zit een lichte bloeduitstorting.

Wanneer ik voorzichtig een hand naar haar uitsteek, deinst ze achteruit. ‘Sorry!’ verontschuldig ik me, en ik kijk om me heen op zoek naar een spoor van de anderen. Het is hier te stil. Ik denk terug aan een paar dagen geleden, aan de groep vrolijke, luidruchtige vrouwen die ik naar dit eiland heb gebracht, klaar voor het vrijgezellenfeest van hun leven. Toen ik ze achterliet, leek er niets vreemds aan de hand.

‘Waar zijn de anderen?’ vraag ik.

De bruid kijkt me eindelijk aan, met angst in haar wijd open-gesperde ogen.

‘Je bruidsmeisjes?’ dring ik aan. ‘Waar zijn ze?’

‘Het is helemaal misgegaan,’ zegt ze.

Ik wil iets zeggen, maar de bruid is nog niet uitgepraat. Ze duikt ineen, grijpt haar beide armen vast en drukt ze ondanks het bloedhete weer tegen zich aan, alsof ze zichzelf omarmt. Van wat ze daarna zegt krijg ik het koud.

‘Zij was het.’

Annabel

18 mei 2023

Ik haal de uitnodiging weer tevoorschijn. Op de een of andere manier is de roomwitte kaart met reliëfdruk nog indrukwekkender dan het eersteklas vliegticket naar de Bahama's. Ik heb nog een paar minuten tot de taxi komt die me naar het vliegveld zal brengen, dus ik ga op de fluwelen leunstoel bij het raam zitten en lees de tekst nog eens aandachtig door.

Lieve Annabel, staat erop. Ik hoop dat je deze uitnodiging een aangename verrassing vindt. Ik ga volgend jaar zomer trouwen en zou het fijn vinden als jij mijn bruidsmisje wilt zijn. Ik heb een vrijgezellenfeest georganiseerd op een privé-eiland op de Bahama's, wat je geen cent zal kosten. Na je aankomst op het eiland volgen meer details over de trouwerij. Schrijf alsjeblieft terug en laat me weten of je kunt komen. Alle verdere informatie zit in de envelop. Je vliegtickets heb ik bijgesloten. Liefs, Poppy Greer.

Uitgerekend Poppy Greer. De uitnodiging komt zeker als een verrassing. We hebben elkaar in geen tien jaar gezien, laat staan gesproken. In elk geval niet meer sinds het einde van de middelbare school. Ik was niet echt een fan van haar. Je kunt wel zeggen dat wij vieren – Chloë, Esther, Tanya en ik – Poppy niet zo mochten en haar daarom plaagden. Onschuldige plagerijtjes, niets ernstigs. Toch waren we nogal verbaasd dat ze ons heeft uitgenodigd, ons zelfs heeft gevraagd om haar bruidsmisjes te zijn.

'Ik ga een eersteklas vlucht en een verblijf op een privé-eiland echt niet afslaan,' zei Chloë toen we erachter kwamen dat we al-

lemaal dezelfde kaart hadden gekregen. 'Zeker niet als we met zijn vieren gaan.'

In de envelop zit ook een brochure. Het eiland heet Deadman's Bay, wat een onheilspellende eerste indruk geeft, die je direct weer vergeet wanneer je het heldere zeewater ziet. Vanaf een kleine, verweerde pier zie je in de verte een streepje vasteland tegen een stralend blauwe lucht. Er staan ook een paar foto's van het eiland zelf in: van een goed onderhouden gazon tussen weelderig groen; van palmbomen die als lantaarnpalen over het terrein verspreid staan, sommige gekromd en andere kaarsrecht, met elkaar verbonden door hangmatten; en van een centraal gelegen vuurplaats omringd door terrasstoelen. Op de achtergrond is een glimp van het witte strand te zien, met ligstoelen en een klein rood-wit gestreept open paviljoen. Het strandhuis, het grootste gebouw, staat op het achterste deel van het eiland voor vier witte bungalowtjes, en gaat schuil achter vier grote palmbomen die strijden om ruimte. Het is een klein, wit gelijkvloers gebouw met roze raamkozijnen en een roze deur. Daarnaast, bijna uit het zicht, een terras compleet met barbecue.

Het was niet moeilijk daar 'ja' tegen te zeggen. Ik hoefde mijn plannen zelfs niet om te gooien; ik had er geen, en ik heb geen baan. Andrew, mijn man, vond het ook geen probleem dat ik vier dagen weg zou zijn.

De andere drie hebben allemaal wel een baan. Esther Driscoll is bankier bij een toonaangevende zakenbank en moest praktisch smeken om een paar dagen vrij te krijgen. Ze is veel serieuzer dan de rest van ons. Zelfs buiten werktijd beantwoordt ze voortdurend mailtjes op haar telefoon. Ze lijkt in niets meer op de vrijgevochten meid die ze op school en de universiteit was, die bij feestjes altijd als laatste vertrok. Maar ik weet dat haar moeder het sollicitatiegesprek voor haar huidige baan heeft geregeld en dat ze een enorme druk voelt om te presteren, al zal ze dat nooit aan ons toegeven.

Tegenwoordig is Tanya Evesham degene die bij feestjes als laat-

ste vertrekt, maar dat komt doordat zij degene is die ze organiseert. Ze is evenementenplanner en regelt van alles, van events waar beroemdheden komen tot chique verjaardagsfeesten. Toen ze net was begonnen, nodigde ze ons altijd uit om mee te feesten, zodat we in het gezelschap van de sociale elite gratis cocktails konden drinken. Tanya heeft iets charmants. Wanneer ze ergens is, trekt ze altijd de aandacht naar zich toen, en daar geniet ze van. Mensen wilden altijd méér. Tanya's evenementen waren de sociale gelegenheden die iedereen op de kalender zette.

Totdat daar een paar maanden geleden ineens verandering in kwam. Tanya nodigde ons niet meer uit voor feesten, en we hoorden er ook niets meer over, al organiseert ze nog steeds van alles en lijkt ze drukker dan ooit. Zij en haar vriend, Harry – bodyguard van een politicus – hebben vorig jaar een appartement in een buitenwijk van Londen gekocht en ze is druk geweest het op te knappen, dus wij drieën hebben haar amper nog gezien, en ze heeft ons ook niet uitgenodigd voor een housewarmingparty.

Voor Chloë geldt deze trip als werk. Zij is het meest opgetogen van ons vieren. Chloë Devine (haar echte naam is Chloë Smith, een hopeloos alledaagse achternaam waarmee ze nooit succesvol zou zijn geworden, beweert ze altijd) is een Instagram-sensatie: nog vijftigduizend volgers en dan zit ze op de één miljoen. Ze wordt overstelpt met sponsordeals voor spullen die ze in haar posts aanprijst en grijpt elke kans aan om te pronken met haar rijkdom. Maar een eersteklas vlucht naar een privé-eiland is van een heel andere orde, en speciaal voor die gelegenheid heeft ze zeven nieuwe bikini's gekocht. Voor zoiets simpels als een foto terwijl ze koffiedrinkt in een café krijgt ze honderdduizenden likes.

Als ik had geweten dat je om rijk en beroemd te worden alleen je neus hoeft te laten verbouwen, had ik dat eerder gedaan dan zij. Maar ik ben niet jaloers, hoor. Ondanks de vele relaties die Chloë heeft gehad – als je het al relaties kunt noemen – is ze nog steeds single. En ik ben gelukkig getrouwd. Dus wie boft hier?

Alsof hij mijn gedachten heeft gelezen, komt Andrew de woonkamer binnen. Ik stop alles weer terug in de envelop, die ik vervolgens veilig opberg in mijn Prada-handtas. Chloë is niet de enige met mooie designerspullen.

‘Heb jij mijn sleutels gezien?’ vraagt Andrew, die de kussens op de bank optilt en ze weer neersmijt. ‘Jij ruimt ze altijd op.’

Ik slaak een zucht. Telkens wanneer Andrew op het punt staat de deur uit te gaan, is hij zijn sleutels kwijt, en dat is altijd mijn schuld. ‘Heb je in je jaszak gekeken?’

‘Mijn jaszak?’ herhaalt hij, alsof ik niet goed bij mijn hoofd ben. ‘Waarom zouden ze in vredesnaam...’ De rest van de zin versta ik niet, want hij verdwijnt de hal in. Ineens hoor ik sleutels rinkelen. Met een frons op zijn gezicht komt hij terug. ‘Heb jij ze daarin gedaan? Ik zou zweren dat ik ze er gisteren na het werk uit heb gehaald.’

‘Waarom zou ik jouw sleutels opruimen?’ Ik probeer te lachen, het luchtig op te vatten, maar Andrews gezicht betreft.

‘Dat doe je altijd met mijn spullen.’ Hij gaat bij de open haard staan om voor de spiegel boven de schouw zijn das recht te doen.

‘Heb je vandaag iets belangrijks te doen op je werk?’

Hij schrikt van mijn stem, maar de das zit eindelijk goed. ‘Niets bijzonders. Hoezo?’

‘Omdat je zo druk bent met je das. En je hebt je geschoren.’

Hij zucht geërgerd. ‘Echt, Annabel, heb je niets beters te doen dan mijn ochtendroutine in de gaten te houden?’

‘Nou ja, ik ga vandaag op reis,’ zeg ik, want zelf lijkt hij er niet over te willen beginnen. Ik had niet verwacht dat hij me naar het vliegveld zou brengen – dat zou belachelijk zijn – maar wel dat hij vroeg op zou staan voor een ontbijtje samen en ochtendseks ten afscheid. In plaats daarvan drukte hij op de sluimerknop en heb ik in mijn eentje toast met avocado gegeten in de keuken. ‘Ik ben vier nachten weg.’

‘O ja, je vrijgezellenfeest,’ zegt hij. ‘Hoe laat vertrek je?’

‘Zo,’ antwoord ik, met een blik op mijn telefoon. ‘De taxi kan elk moment hier zijn.’

‘Zo te zien ben je er klaar voor.’ Hij knikt naar de koffer naast me en kijkt dan op zijn horloge. ‘Ik kan niet te laat komen, liefje.’

‘Geen probleem.’ Dat meen ik. Hij moet werken, want hij is degene die de kost verdient, al is hij soms best krenterig. Ik mag maar zelden zoveel shoppen als ik wil. Ach, ik heb zo mijn eigen manieren om dat te omzeilen. Ik sta op en loop naar hem toe. ‘Ik zal je missen.’

‘Je hebt vast veel te veel lol om me te missen,’ zegt hij, en hij maakt zich los uit mijn omhelzing.

Ik dwing mezelf te glimlachen. ‘Ik hou van je. Hé, geef me eens een afscheidskus.’

Hij lacht. ‘Ik zie je over een paar dagen weer.’

Ik wil een kus op zijn lippen drukken voor hij kan tegenstribbelen, maar op dat moment gaat mijn telefoon. Het plotselinge geluid verbreekt wat misschien een romantisch momentje had kunnen zijn. Omdat ik denk dat het de taxichauffeur is, neem ik snel op, zonder te kijken wie er belt.

‘Hallo?’ Zodra ik de telefoon bij mijn oor hou, knijpt Andrew zachtjes in mijn schouder en loopt weg. Nog voordat degene aan de andere kant van de lijn kan reageren, valt de voordeur achter hem dicht.

‘Annabel, lieverd, ben jij het? Niet te geloven dat je een telefoontje van mij aanneemt. Je hebt het altijd zó druk.’

Mijn moeder. Ik kreun vanbinnen. Misschien is het nog niet te laat en kan ik gewoon ophangen door te doen alsof er een probleem is met de lijn.

‘Mam,’ zeg ik, want dan ben ik er maar vanaf.

‘Hoe gaat het in hemelsnaam met je? Ik heb al maanden niets van je gehoord.’

Hoe zal ik het eens netjes zeggen? Mijn moeder en ik hebben een verstoorde relatie. Niet dat ik naar de andere kant van Bristol

ben verhuisd om nooit meer terug te keren vanwege dramatische ruzies of diepe, duistere geheimen. Nee, eigenlijk is het niet meer dan logisch dat ik mezelf na mijn studie opnieuw wilde uitvinden. Ik werd een beter mens, niet iemand die tevreden is met een baantje in een winkel, zoals mijn moeder. Ze is altijd in het huisje met de twee slaapkamers aan de rand van Hartcliffe blijven wonen waar ik ben opgegroeid, zelfs nadat mijn vader lang geleden was vertrokken. Toen ik Andrew ontmoette en hij me aan zijn ouders voorstelde – zijn vader is een voormalig lid van het Lagerhuis, zijn moeder dermatoloog, woonachtig in een georgiaans herenhuis van vijf verdiepingen midden in Clifton – voelde het niet meer dan normaal om met mijn moeder te breken.

Andrew heeft haar maar één keer ontmoet, bij ons huwelijk, waarvoor ik haar wel moest uitnodigen. De hele dag was ik doodsbenaauwd dat ze iets doms zou zeggen. Ik praatte steeds dwars door haar heen, en wanneer ze een grapje wilde maken, begon ik meteen te lachen, zodat de aandacht van haar werd afgeleid. Ze had echt wel haar best gedaan, maar met haar te krappe jurk van Next en de kamerplant als huwelijgscadeau kon ze niet wedijveren met het raffinement van Andrews ouders. Andrews moeder arriveerde in een jurk van Givency met chantillykant en deed ons behalve een karaf en glazen van geslepen kristal, ‘zodat jullie iets uit te pakken hebben’, ook een verblijf van acht dagen in een vijfsterren wellnessresort op IJsland cadeau. Ze hebben gewoon een wat verfijnder smaak. Ik was opgelucht toen mijn moeder wegging, en sindsdien heeft Andrew niet meer gevraagd of we bij haar langs zouden gaan, dus ik neem aan dat hij dat ook was. Zij is beter af in Hartcliffe en wij hier, in net zo’n georgiaans huis als waar Andrews ouders een paar straten verderop in wonen.

‘Ik sta op het punt om op vakantie te gaan,’ zeg ik in de hoop dat de taxi er zo is en ik een excuus heb om op te hangen. ‘Ik ga naar een vrijgezellenfeest.’

‘Wie gaat er trouwen?’ vraag mijn moeder, zoals altijd op de

man af. Ik vraag me af wanneer zij voor het laatst op vakantie is geweest. Dat deden we in mijn jeugd zeker niet; ik was altijd jaloers wanneer ik hoorde wat een geweldige zomer iedereen had gehad.

‘Dat is het grappige.’ Heel even weet ik niet of ik het wel tegen haar moet zeggen, maar wat maakt het uit. ‘Poppy Greer.’

‘Poppy Greer?’ Mijn moeder klinkt verbaasd. ‘De Poppy Greer die bij jou op school zat?’

‘Ja, die Poppy,’ antwoord ik. ‘Best vreemd, hè? Ze heeft ons uitgenodigd om naar een privé-eiland op de Bahama’s te komen. Daar konden we echt geen nee tegen zeggen.’

Aan de andere kant van de lijn klinkt een zucht. ‘Ja, ik kan me voorstellen dat je zo’n aanbod niet zomaar afslaat. Je hebt haar dus onlangs gezien?’

‘Eh... nee,’ beken ik, en ik besef hoe raar dat moet overkomen. ‘Ze heeft de vliegtickets meegestuurd met de uitnodiging. Maar we hebben haar Instagram-posts over de bruiloft gezien. Ze is ons een paar maanden geleden gaan volgen.’

‘Wie bedoel je met “wij”?’

‘Chloë, Esther, Tanya en ik.’ Waarom klinkt het vreemd nu ik het aan haar uitleg? Mijn moeder draait dingen altijd zo dat ze erger lijken dan ze zijn. ‘Met zijn vieren worden we haar bruidsmeisjes.’

‘Maar ik dacht...’ Haar stem sterft weg.

‘Wat?’

‘Maakt niet uit. Ik heb het vast verkeerd begrepen.’ Ze schraapt haar keel. ‘Nou, dan hebben jullie de kans om het goed te maken met Poppy,’ laat ze er luchtig op volgen, ‘na wat er allemaal is gebeurd. Ik hoop dat jullie daaraan denken, niet alleen aan de gratis vakantie. Wat leuk dat ze gaat trouwen.’

Daar gaan we weer. Als mijn moeder kans ziet me een steek onder water te geven, grijpt ze die met beide handen aan.

‘We hoeven niets goed te maken met haar,’ zeg ik. ‘Dat was tien jaar geleden. Het was een kinderachtige tienerruzie, niets serieus. Ik heb nu meer problemen dan zij ooit heeft gehad!’

‘Jouw probleem is dat je denkt dat het verleden er niet meer toe doet omdat het voorbij is, Annabel. Je staat er niet bij stil dat daden gevolgen hebben. Je bent te veel met jezelf bezig en denkt te weinig aan anderen.’

Altijd hetzelfde liedje. Alsof ik niet al genoeg aan mijn hoofd heb.

‘Ik meen het. Grijp deze kans aan om Poppy om vergeving te vragen voor wat er vroeger is gebeurd. Als je dat niet doet, krijg je er spijt van. Misschien is dat haar bedoeling van dit reisje, een gelegenheid om het bij te leggen.’ Ze slaakt weer een zucht. ‘Ik maak me echt zorgen om je, lieverd. Niet omdat je zo’n druk sociaal leven hebt of omdat Andrew zo hard werkt, maar omdat je je capaciteiten niet ten volle benut. Wat is er met die diploma’s van je gebeurd? Je bent de eerste van onze familie die heeft gestudeerd, en je doet er helemaal niets mee.’

Godzijdank komt de taxi eindelijk onze oprit oprijden. De chauffeur stapt uit en pakt zijn telefoon om mij te bellen. Ik zwaai even door het raam naar hem en pak mijn spullen bij elkaar.

‘Ik moet nu gaan, mam. De taxi is er.’

‘Denk aan wat ik heb gezegd. Ik mis je. Het zou fijn zijn je wat vaker te zien dan alleen met kerst. Misschien kun je na je vakantie een paar dagen komen logeren?’

‘Misschien,’ zeg ik. ‘Doeg.’

‘Doeg, lieverd. Ik hou van je. Geniet van het vrijgezellenfeest.’

Ze wacht tot ik ophang. Dat doet ze altijd. Ik weet niet waarom, aangezien zij als laatste iets zei. Dan verbreek ik de verbinding, stop mijn telefoon in mijn handtas, check alles nog een laatste keer en ga de deur uit.

Het is niet de eerste keer dat ze aandringt dat ik iets met mijn opleiding moet doen. En ik heb er ook echt wel over nagedacht. Ik heb destijds voor de studie psychologie gekozen omdat ik zielsgraag de menselijke geest wilde doorgronden, en dat is nog steeds zo. Wanneer Andrew er niet is, kruip ik vaak achter zijn computer

om me in allerlei onderzoeken te verdiepen die ik interessant vind. Het is een kant die ik niet snel laat zien, in elk geval niet meer sinds mijn moeder op het voeteneinde van mijn bed luisterde naar mijn monologen over mijn eindexamenvakken.

Ik heb nu niets meer met mijn diploma's. Ja, diploma's. Meer-voud. Ik heb ook een master in de psychologie afgerond, met de biologische richting als specialisatie. Het heeft iets fascinerends dat verschillende psychologische aandoeningen door scans en tests zichtbaar worden, een fysiek bewijs van de reële impact die ze kunnen hebben. Ik heb niets met freudiaanse psychologie – over gevoelens praten en die linken aan trauma's uit het verleden lijkt mij totale onzin.

De taxichauffeur helpt me met mijn bagage; ik wist dat hij dat zou doen als ik hem mijn stralendste glimlach zou toewerpen. Hij opent zelfs het portier voor me. Uiteraard is hij op een dikke fooi uit – hij heeft gezien hoe groot ons huis is – maar ik ben toch trots dat hij dat extra beetje moeite doet.

Terwijl hij de oprit afrijdt, kijk ik nog een laatste keer achterom naar ons huis. Hoewel het op Andrews naam staat en van zijn geld betaald is, noem ik het toch 'ons' huis. Vanbuiten doet het me denken aan de tandartsenpraktijk uit mijn jeugd, een enorm georgiaans huis dat vanbinnen aangepast was aan de functie die het had. Het was helemaal gestript, zodat alle ruimtes kil en klinisch aanvoelden, met witte muren en akelig linoleum op de vloer.

Ik check mijn telefoon, maar Andrew heeft me geen afscheids-berichtje gestuurd, terwijl hij altijd op zijn mobiel zit. Zelfs wanneer hij tv kijkt of onder de douche staat, ligt dat ding altijd binnen handbereik.

Om mezelf af te leiden van Andrew pak ik de envelop met de tickets en de brochure uit mijn tas en blader nog eens door de foto's van het eiland. Ik voel me niet schuldig over het verleden. Mijn moeder heeft geen gevoelige snaar geraakt. Er valt niets goed te maken met Poppy, en deze uitnodiging bewijst dat eens te meer.

We gaan daar een fantastische tijd hebben, even helemaal weg van de echte wereld die we hebben achtergelaten.

Als Poppy nog wrok koesterde, zou ze ons niet uitgenodigd hebben. Ik kan me gewoon ontspannen. Dit wordt geweldig.

Eerste druk juni 2025

Oorspronkelijke titel *She Started It*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow, an imprint of
HarperCollinsPublishers, New York

Copyright © 2023 by Sian Gilbert

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hanneke van Soest

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Arcangel, Leonardo Alpuin

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 9789026170386

ISBN e-book 9789026170393

ISBN luisterboek 9789026170409

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.